

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa H. O.
przeciwko L. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2011 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje radcy prawnemu I. K. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych powiększoną o podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie pozwanej nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej L. W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie z powództwa H. O. o ochronę dóbr osobistych. Sąd Apelacyjny za prawidłowe uznał stanowisko Sądu pierwszej instancji, którym nakazane zostało przeproszenie powódki za naruszenie jej dobrego imienia, czci, godności i renomy profesjonalisty w zakresie prowadzonej przez nią działalności gospodarczej (administratorki nieruchomości) oraz zasądzone zadośćuczynienie w wysokości 5 000 złotych.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 24 § 1 w związku z art. 23 k.c., art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c. poprzez przyjęcie naruszenia dobra osobistego powódki i że było ono bezprawne oraz zasługujące na zasądzenie zadośćuczynienia. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 217 § 1 w związku z art. 227 k.p.c., art. 385 w związku z art. 217 § 1 i art. 227 k.p.c., art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., w każdej sytuacji w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W uzupełnieniu uzasadnienia skargi podniesiona została niewykonalność części sentencji wyroku Sądu pierwszej instancji. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącej wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne i na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Zagadnienie prawne jest sformułowane wadliwie, ponieważ istotą sprawy nie jest to, czy administrator (zarządca) nieruchomości jest osobą publiczną, a na to wskazuje się przede wszystkim we wniosku. Formułuje się ponadto drugie zagadnienie, odnosząc je do ustaleń faktycznych w sprawie, a to nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). W uzasadnieniu wyroku

Sądu drugiej instancji jest wyjaśnione, na czym polegało naruszenie dóbr osobistych powódki i dlaczego nie można się zgodzić ze sposobem wyrażania niezadowolenia z działalności powódki, jako administratora nieruchomości tak, jak uczynili to pozwani, w tym skarżąca.

W doktrynie oraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest od dawna utrwalone stanowisko, jak powinno się profesjonalnie przygotować wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajny, nie jest to rozpoznawanie sprawy w trzeciej instancji, dotyczy przecież prawomocnego orzeczenia sądowego. W niniejszej sprawie wniosek zupełnie nie odpowiada przesłankom, których wykazanie jest potrzebne na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Taki sam wniosek dotyczy niespełnienia przesłanek określonych na tle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż w tym wypadku wniosek w ogóle nie zawiera uzasadnienia, a zdanie użyte na początku pkt 3 wniosku jest całkowicie dowolne, popierane następnie odnoszeniem się znowu do ustaleń faktycznych i oceny dowodów, czego kwestionowanie w postępowaniu kasacyjnym jest nieuprawnione (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Rozważając zarzucenie niewykonalności części wyroku Sądu pierwszej instancji należy podnieść, że skarga kasacyjna odnosi się do wyroku Sądu Apelacyjnego i wprowadzić pełnomocnik skarżącego trafnie zauważył, że wykonanie tego wyroku może sprawić trudności ze względu na uzyskanie potrzebnych danych osobowych, ale to nie znaczy, że jest ono niewykonalne. Tym bardziej podniesiony problem nie może być przyczyną podważenia prawomocnego orzeczenia wydanego na korzyść powódki, jeśli ona tego orzeczenia nie kwestionuje.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie §§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst Dz.U. 2013, poz. 490).